

# **Ερευνητική Εργασία (Project)**

***Ένα Καλλιτεχνικά Ρεύματα στη  
Ζωγραφική***

**Τάξη Β1- Γυμνασίου Αγίου Πνεύματος**

**Σχολικό Έτος 2014-15**

**Καθηγήτρια Μπαλαμπανίδου Ευαγγελία**

## Περιεχόμενα

1. Αναγέννηση
2. Κυβισμός
3. Ρεαλισμός
4. Φοβισμός
5. Ιμπρεσιονισμός
6. Ποπ Αρτ
7. Αρτ Νουβό
8. Εξπρεσιονισμός
9. Ντανταϊσμός
10. Ροκοκό

## ***Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ***

Η Αναγέννηση ήταν πολιτιστικό κίνημα που τοποθετείται προσεγγιστικά ανάμεσα στο 14<sup>ο</sup> και το 17<sup>ο</sup> αιώνα, ξεκινώντας στην Ιταλία κατά τον ύστερο Μεσαίωνα, από όπου και εξαπλώθηκε στην υπόλοιπη Ευρώπη.

Ο όρος χρησιμοποιείται επίσης ως ονομασία της συγκεκριμένης ιστορικής περιόδου, μα με μεγαλύτερη ελευθερία, καθώς το κύμα των αλλαγών που επήλθαν δεν εξαπλώθηκε με την ίδια ταχύτητα σε ολόκληρη την Ευρώπη. Ως πολιτιστικό κίνημα, επέφερε την άνθηση της λογοτεχνίας, της επιστήμης, της τέχνης, της θρησκείας και της πολιτικής επιστήμης, καθώς και την αναβίωση της μελέτης κλασικών συγγραφέων, την

ανάπτυξη της γραμμικής προοπτικής στη ζωγραφική και τη σταδιακή, αλλά ευρέως διαδεδομένη, μεταρρύθμιση στην εκπαίδευση. Παραδοσιακά, αυτή η πνευματική μεταμόρφωση είχε ως αποτέλεσμα να θεωρείται η Αναγέννηση γέφυρα μεταξύ του Μεσαίωνα και της Σύγχρονης Εποχής. Αν και κατά την Αναγέννηση έλαβαν χώρα επαναστατικές καινοτομίες σε πολλά πνευματικά πεδία, καθώς και κοινωνικές και πολιτικές αναταραχές, είναι ίσως περισσότερο συνυφασμένη με τα ρεύματα που διαμορφώθηκαν στο χώρο της τέχνης, αλλά και τη συμβολή παν-επιστημόνων όπως ο Λεονάρντο ντα Βίντσι και ο Μιχαήλ Άγγελος, οι οποίοι ενέπνευσαν τον όρο Homo Universalis (Καθολικός Άνθρωπος).

Κατά γενική παραδοχή η Αναγέννηση έχει τις ρίζες της στη Φλωρεντία, στην περιοχή της Τοσκάνης, κατά το 14ο αιώνα. Έχουν προταθεί πολυάριθμες θεωρίες σχετικά με την προέλευση και τα χαρακτηριστικά της γνωρίσματα,

εστιάζοντας σε ποικιλία παραγόντων που περιλαμβάνουν τις κοινωνικές και πολιτικές ιδιαιτερότητες της πόλης κατά την εποχή εκείνη, η οποία βρισκόταν υπό την καθοδήγηση της επιφανούς και ισχυρής οικογένειας των Μεδίκων.

Η Αναγέννηση έχει μακρά και περίπλοκη ιστοριογραφία, ενώ οι ιστορικοί διαφωνούν σχετικά με τη χρησιμότητα της λέξης ως οριοθέτησης μιας περιόδου της ιστορίας. Ορισμένοι μελετητές αμφισβητούν πως η Αναγέννηση ήταν ένα «βήμα πολιτιστικής προόδου» σε σχέση με το Μεσαίωνα, χαρακτηρίζοντάς την, αντίθετα, ως περίοδο απαισιοδοξίας και νοσταλγίας για την Κλασική Αρχαιότητα, ενώ άλλοι επικεντρώνονται στα σημεία που καθιστούν τη μία εποχή συνέχεια της άλλης.

Πράγματι, ορισμένοι ζήτησαν να μπει τέλος στη χρήση του όρου, τον οποίο θεωρούν προϊόν παροντισμού - χρήση της ιστορίας προκειμένου να επικυρωθούν και να αποθεωθούν

τα

σύγχρονα

ιδανικά.



**Μορφοποιήθηκε:** Γραμματοσειρά:  
(Προεπιλεγμένη) Cambria, 16 pt, Χρώμα  
γραμματοσειράς: Κείμενο 2



**Μορφοποιήθηκε:** Γραμματοσειρά: (Προεπιλεγμένη) Cambria, 16 pt, Χρώμα γραμματοσειράς: Μπλε





## **ΚΥΒΙΣΜΟΣ**

Ο κυβισμός είναι καλλιτεχνικό ρεύμα της ζωγραφικής και της γλυπτικής, στην Ευρώπη του 20ού αιώνα. Αναπτύχθηκε κυρίως από το 1907 έως το 1914 χάρη στους διάσημους ζωγράφους Pablo Picasso και Georges Braque.

Ακολούθησαν και άλλοι σημαντικοί καλλιτέχνες όπως ο Ζαν Μέτζινγκερ , ο Άλμπερτ Γλίτζε, ο Ρομπέρ Ντελονέ, ο Ανρί Λε Φοκοννιέ και ο Φερνάν Λεζέ. Η κορύφωση της περιόδου του αναλυτικού κυβισμού βρίσκεται ανάμεσα στο 1907 και στο 1912. Ακολουθεί ο συνθετικός κυβισμός το 1912 ο οποίος χαρακτηρίζεται από τα κολάζ του Ζωρζ Μπράκ.

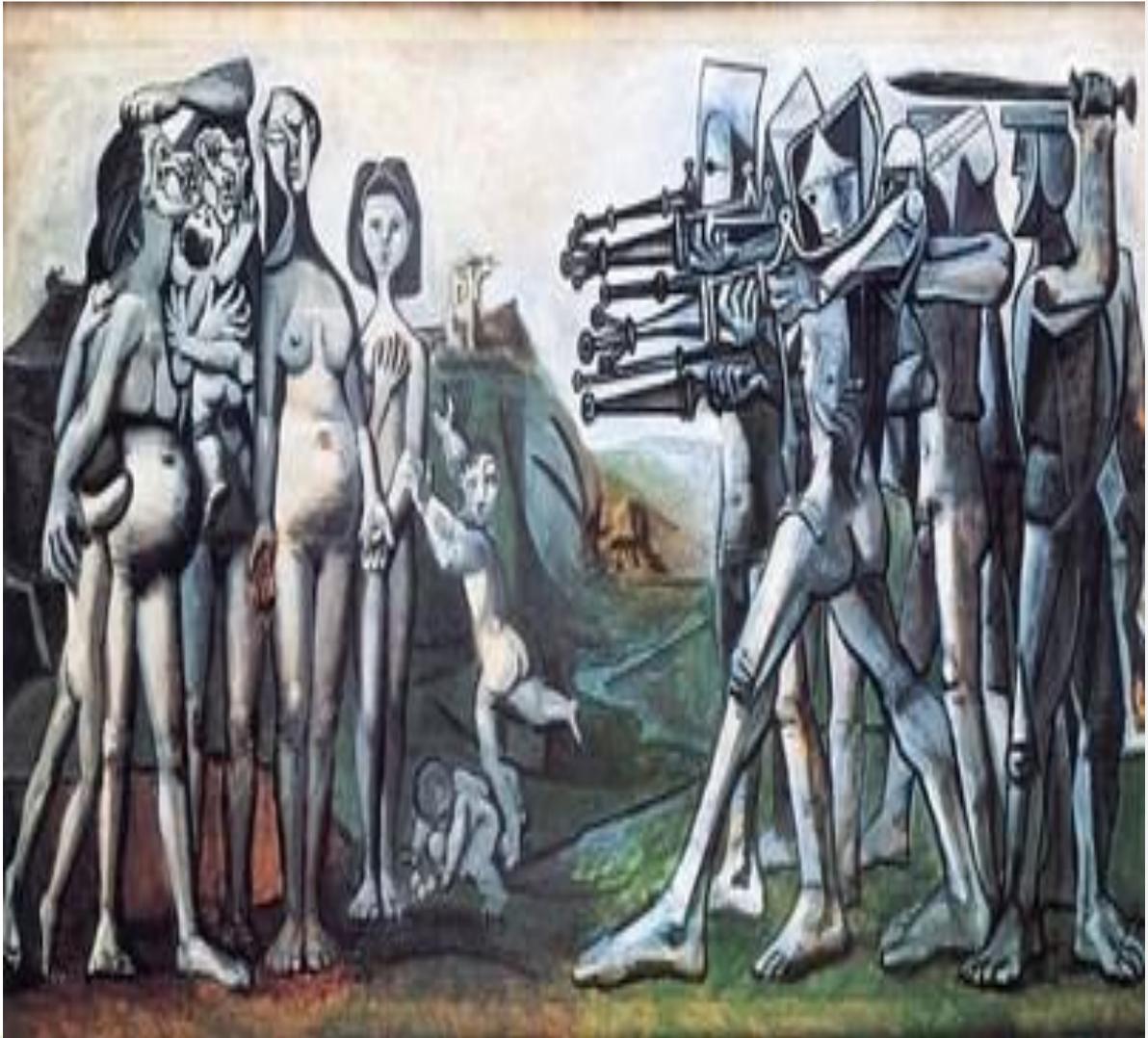
Κατά τη διάρκεια του 1ου παγκοσμίου πολέμου (1914-1917) υπήρξε μία παύση στο συνθετικό κυβισμό αλλά το 1917, χάρη στον Ζωρζ Μπρακ, το Χουάν Γκρίς (Juan Gris) και την οικονομική βοήθεια που προσέφερε ο έμπορος έργων τέχνης Λεόνς Ροζεμπεργκ (Léonce Rosenberg) ο κυβισμός ανθίζει εκ νέου μέχρι τη δεκαετία του 1920. Στα μέσα αυτής της δεκαετίας με την έλευση της αφηρημένης τέχνης και του σουρεαλισμού, ο κυβισμός αρχίζει να οπισθοχωρεί.

Παρ' όλα αυτά, παράλληλα με τα νεότερα έργα τέχνης τους, ο Πικάσσο, ο Μπράκ, ο Γκλίζε και ο Μέτζινγκερ κατά περιόδους γυρνάνε πίσω στον κυβισμό. Ακόμα και αν ο κυβισμός είναι γνωστότερος στο πεδίο της ζωγραφικής, η γλυπτική έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξή του. Μετά τον Πικάσσο ο οποίος είναι και ο εκκινητής της κυβιστικής γλυπτικής από το 1909, ακολουθούν σημαντικοί γλύπτες

όπως ο Ζάκ Λίπσιτς, ο Χένρι Λόρενς, ο Ρειμόν Ντουςάν-Βιλλόν.



**Μορφοποιήθηκε:** Γραμματοσειρά:  
(Προεπιλεγμένη) Arial, 26 pt, Χρώμα  
γραμματοσειράς: Κείμενο 2



Massacre in Corea

## Ρεαλισμός

Ο ρεαλισμός αποτέλεσε **καλλιτεχνικό ρεύμα** της ζωγραφικής την περίοδο 1850-1880.

Στα μέσα του 19ου αιώνα ορισμένοι καλλιτέχνες αρχίζουν να απορρίπτουν τον αισθηματισμό του Ρομαντισμού και επιδιώκουν να ξανα-απεικονίσουν τη ζωή με ρεαλιστικό τρόπο.

Στη Γαλλία ο ζωγράφος Γκουστάβ Κουρμπέ εξέφρασε τη βασική ιδέα αυτού του ρεύματος, που έγινε γνωστό με τον όρο "Ρεαλισμός", με αυτά τα λόγια: *"Η ζωγραφική ... δεν είναι τίποτε άλλο από αναπαράσταση των πραγματικών και συγκεκριμένων πραγμάτων"*.

Επίσης, όπως γράφει σε μια επιστολή του 1854: *"Ελπίζω να κερδίζω πάντοτε τη ζωή μου ασκώντας την τέχνη μου"*

*χωρίς να απομακρυνθώ ούτε κατά μία τρίχα από τις αρχές μου, χωρίς να χρειαστεί να πω ψέμματα στην ίδια τη συνείδησή μου, χωρίς να χρειαστεί να ζωγραφίσω ούτε μια πιθαμή μόνον και μόνο για να φανώ ευχάριστος και να αυξήσω τις πωλήσεις μου".*

Οι ζωγράφοι και οι λογοτέχνες του ρεαλισμού προσπαθούσαν να απεικονίσουν τη ζωή όπως ήταν, δεν επιδίωκαν να ξεφύγουν από την πραγματικότητα.



Μάθημα

χορού, Έντγκαρ Ντεγκά (1871).

### Γαλλικός ρεαλισμός

- [Γκουστάβ Κουρμπέ](#)
- [Ζαν Φρανσουά Μιγέ](#)
- [Έντουάρ Μανέ](#)
- [Έντγκαρ Ντεγκά](#)

### Γερμανικός ρεαλισμός

- Georg von Dillis
- [Friedrich Wasmann](#)
- Carl Blechen
- Adolf Menzel

## Αμερικανικός ρεαλισμός

- Winslow Homer
- James Abbott McNeill Whistler
- Thomas Pollock Anshutz
- Augustus St. Gaudens

Η πλειοψηφία των πεζογράφων Ελλήνων που ακολούθησαν τις αρχές του ρεαλισμού ήταν ο Γεώργιος Βιζυηνός, ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, αλλά και οι: Βικέλας, Καρκαβίτσας, Ξενόπουλος, Ψυχάρης, Πάλλης, Εφταλιώτης, Κονδυλάκης, Νιρβάνας, Κρυστάλλης, Δραγούμης, Δέλτα, Παρορίτης, Θεοτόκης και Χατζόπουλος.



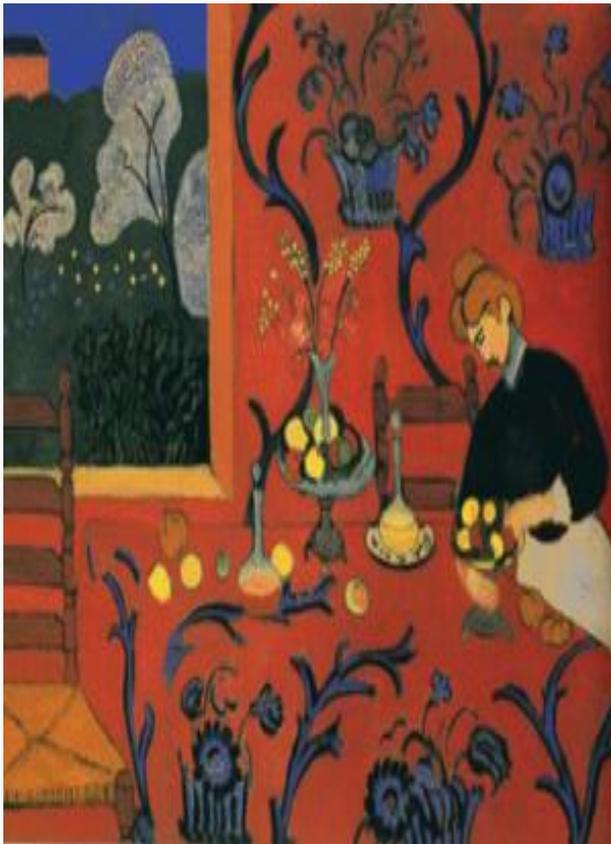
## Φοβισμός

Ο Φοβισμός αποτελεί καλλιτεχνικό ρεύμα της μοντέρνας τέχνης, στη ζωγραφική. Τοποθετείται χρονικά την περίοδο 1905-1908. Το κίνημα του φοβισμού αναπτύχθηκε στη Γαλλία και ενώ είχε πολύ μικρή διάρκεια ζωής, θεωρείται ένα από τα πρώτα επαναστατικά κινήματα στη ζωγραφική και με σημαντικό αντίκτυπο στην εξέλιξη της τέχνης του 20ου αιώνα.

Η έννοια φοβισμός προέρχεται από τη γαλλική λέξη - *faune* που μπορεί να μεταφραστεί *άγριο θηρίο* (χρησιμοποιείται πολλές φορές για να δηλώσει και τα αιλουροειδή) και δεν θα έπρεπε να συγχέεται με την ελληνική λέξη - *φόβος*. Χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά το 1905 στην πρώτη έκθεση της ομάδας των φοβιστών στο Παρίσι.

Πάλι ο Λουί Βοξέλ ονομάτισε πρώτος τη τάση που, αντίθετα με το κυβισμό, τελικά θεωρήθηκε οργανωμένο κίνημα με σαφώς περιορισμένους και καθορισμένους στόχους, τούτη γεννήθηκε κι άνθισε με αυτοσχεδιαστικό, παρορμητικό τρόπο και κάπως συγκυριακά. Σε μια έκθεση όπου συμμετείχαν πολλοί "νέοι" υποστηρικτές της νέας ζωγραφικής, υπήρχε ανάμεσά τους κι ένας πίνακας του Donatelo. Ο Βοξέλ, περνώντας και βλέποντας τούτο, αναφώνησε "*Τι δουλειά έχει ο Donatelo, μεταξύ τούτων των ...αγριμιών*"; (*Faune*=αγρίμι). Έτσι οι νέοι αυτοί δημιουργοί, καθώς κι η ζωγραφική τους, απέκτησε όνομα.

Αντιπροσωπεύει τη ζωηρή και χαρούμενη έκρηξη μιας τέχνης συνώνυμης με τη νεότητα, από καλλιτέχνες παθιασμένους για τον κόσμο και πρόθυμους να μεταφέρουν στο μουσαμά ένα ισχυρό φορτίο αισθήσεων, που υλοποιούνται με το χρώμα. Μέσα στη φρεσκάδα, στη τολμηρή σιγουριά που φαίνεται να θέλει ν' αποβάλει όλες τις προηγούμενες εμπειρίες, εδρεύει η δύναμη της ξέφρενης ρήξης για την ανανέωση της παρόρμησης. Χρώματα, χρώματα και πάλι χρώματα μέσα σε χρώματα, έτσι που η μορφή πια να μην είναι το ζητούμενο αλλά τούτη η χρωματιστή φόρμα, σαν πανδαισία.



*The Dessert:*

*Harmony in Red (1908),*

Ο κύριος εμπνευστής της, Ματίς, μα και μετέπειτα όλοι οι άλλοι που ακολούθησαν, μέσα στη διάσπαρτη ποικιλομορφία, στο τέλος του 19ου αιώνα, κατάφεραν να δημιουργήσουν ένα ιδίωμα ουσιαστικώς αυτόνομο και νέο, για να πετύχουνε τους στόχους του. Με τον Ματίς λοιπόν και τους άλλους Φοβιστές -- που θεωρούν ήδη ξεπερασμένο τον Ιμπρεσιονισμό, παρόλο που αυτός ακόμα αντιμετωπίζεται με δυσπιστία, αμηχανία, φιλυποψία και σκεπτικισμό, από κοινό και κριτικούς -- γεννιέται μια καθαρή ζωγραφική που αποτελεί αυτοσκοπό. Μια ζωγραφική παράφορη, μες την ευτυχία της ακαταπίεστης ύπαρξής της κι υποκειμενική μόνο, όχι στους επιστημονικούς αλλά στους ενστικτώδεις νόμους της αρμονίας των χρωμάτων, μέσα στον πίνακα. Δεν είναι τυχαίο που τελικά κι ο ίδιος ο Μπρακ, γρήγορα εντάχτηκε σ' αυτή τη τάση, εγκαταλείποντας τον Κυβισμό.

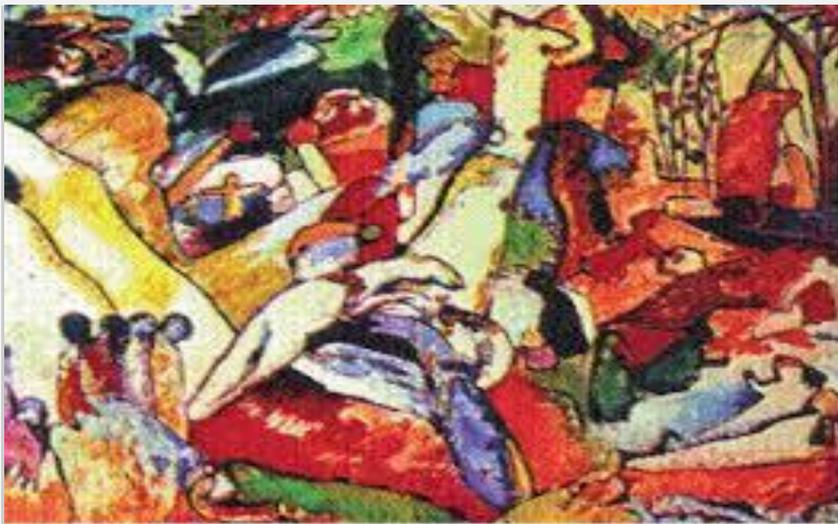
Οι φοβιστές αποτέλεσαν ουσιαστικά μια ομάδα Γάλλων ζωγράφων, μαθητών του Γκυστάβ Μορώ στην Σχολή Καλών Τεχνών του Παρισιού, ανάμεσα στους οποίους ο Ανρί Ματίς (ο οποίος αναφέρεται συχνά ως ο ηγέτης του φοβισμού), ο Αντρέ Ντεραίν και ο Ζωρζ Μπρακ, ο οποίος λίγο αργότερα αποτέλεσε κεντρική φυσιογνωμία του κινήματος του κυβισμού.

Ο φοβισμός ως καλλιτεχνική τάση, βασίστηκε σε μία χαρακτηριστική ρήση του Πωλ Γκωγκέν σύμφωνα με την οποία θα έπρεπε, αν ένας καλλιτέχνης φαντάζεται τα φύλλα των δέντρων να είναι κίτρινα, να τα ζωγραφίζει κατά αυτό τον τρόπο. Τα έργα που ανήκουν στο ρεύμα του φοβισμού χαρακτηρίζονται από έντονα χρώματα,

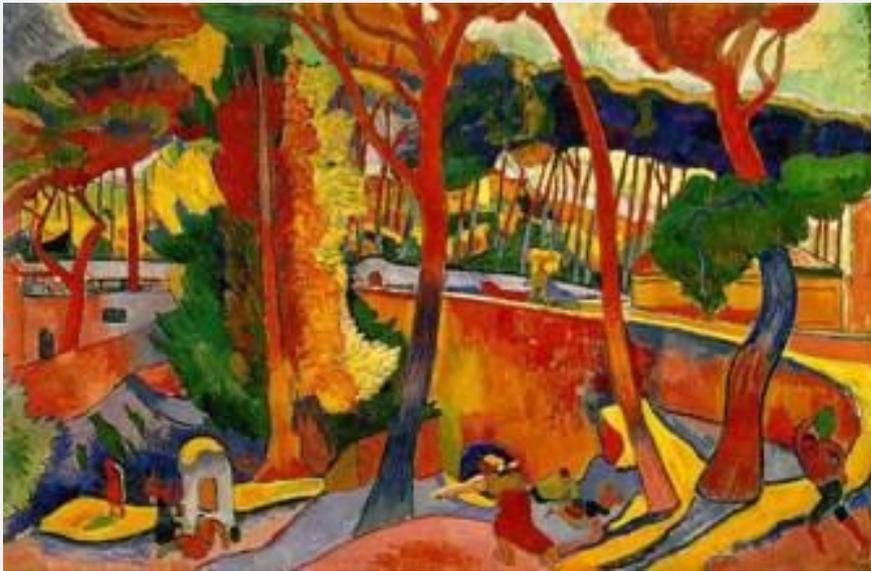
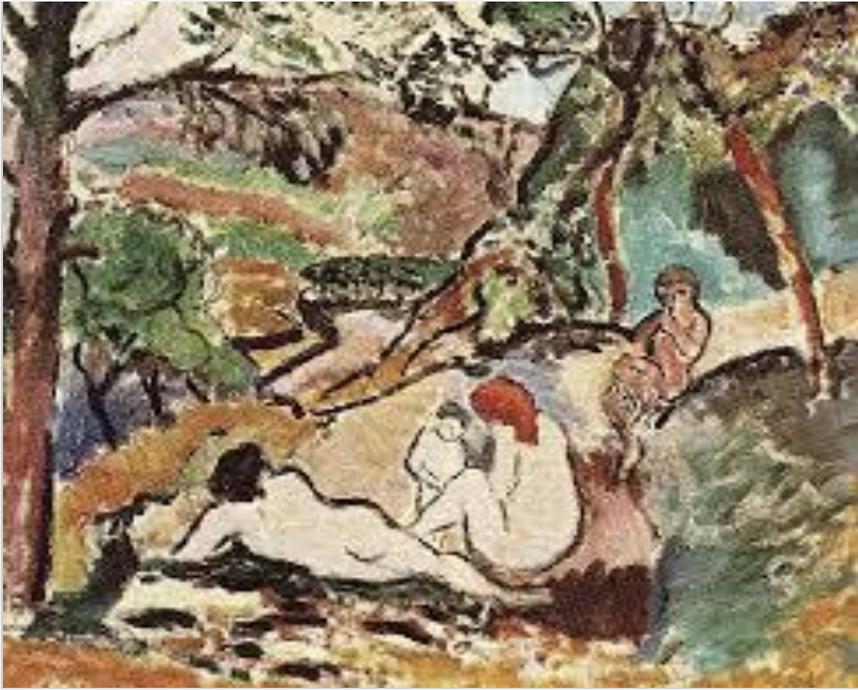
συχνά σκοτεινά και με έντονες αντιθέσεις, με έμφαση στο κόκκινο χρώμα και απλές γραμμές, πολλές φορές ελαφρά παραμορφωμένες. Σημαντική επίδραση στην τεχνοτροπία των φοβιστών είχε εκτός από τον Γκωγκέν και ο Βαν Γκόγκ.

Παρουσιάστηκαν συνολικά μόλις τρεις εκθέσεις από την ομάδα των φοβιστών

*Εικόνες από τον φοβισμό*







Εικόνες από ρεαλισμό



## Ιμπρεσσιονισμός

**Ο Ιμπρεσιονισμός είναι καλλιτεχνικό ρεύμα που αναπτύχθηκε στο δεύτερο μισό του 19 ου αιώνα.**

Αν και αρχικά καλλιεργήθηκε στο χώρο της ζωγραφικής, επηρέασε τόσο τη λογοτεχνία όσο και τη μουσική. Ο όρος ιμπρεσιονισμός (impressionism) πιθανόν προήλθε από το έργο του Κλωντ Μοννε sunrise.

Κύριο χαρακτηριστικό του ιμπρεσιονισμού στη ζωγραφική είναι τα ζωντανά χρώματα κυρίως με τη χρήση βασικών χρωμάτων, οι συνθέσεις σε εξωτερικούς χώρους, συχνά υπό ασυνήθιστες οπτικές γωνίες και η έμφαση στην αναπαράσταση του φωτός.

Οι ιμπρεσιονιστές ζωγράφοι θέλησαν να αποτυπώσουν την άμεση εντύπωση Impression προκαλεί ένα αντικείμενο



ή μια καθημερινή εικόνα.





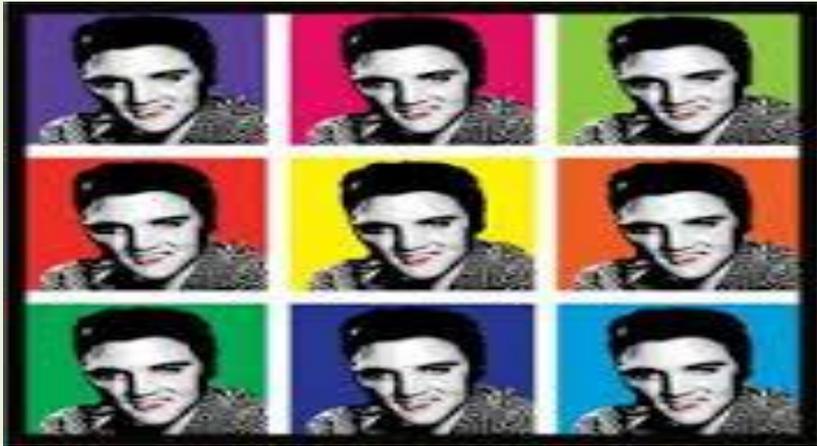
-----

## Ποπ Αρτ

Ο όρος Ποπ Αρτ –ελληνικά μεταφράζεται λαϊκή ή και λαϊκιστική τέχνη – αναφέρεται στο καλλιτεχνικό κίνημα που αναπτύχθηκε αρχικά στη Μεγάλη Βρετανία και αργότερα στην Αμερική περί τα τέλη της δεκαετίας του ' 50.

Η Pop art γεννήθηκε κατά βάση από την πρόθεση ορισμένων καλλιτεχνών να εκμεταλλευτούν την ασχετοσύνη πολλών οικονομικά ευκατάστατων ατόμων γύρω από την τέχνη, προβάλλοντας κατά κύριο λόγο σύμβολα του καταναλωτισμού απλά αντικείμενα που άτομα περιορισμένης αντίληψης περί τέχνης τα είχαν ως στόχο ζωής..

Μια από τις σημαντικότερες ίσως επιδράσεις της ποπ αρτ ήταν το γεγονός πως περιόρισε τη διάκριση ανάμεσα στις έννοιες της εμπορικής και υψηλής τέχνης.



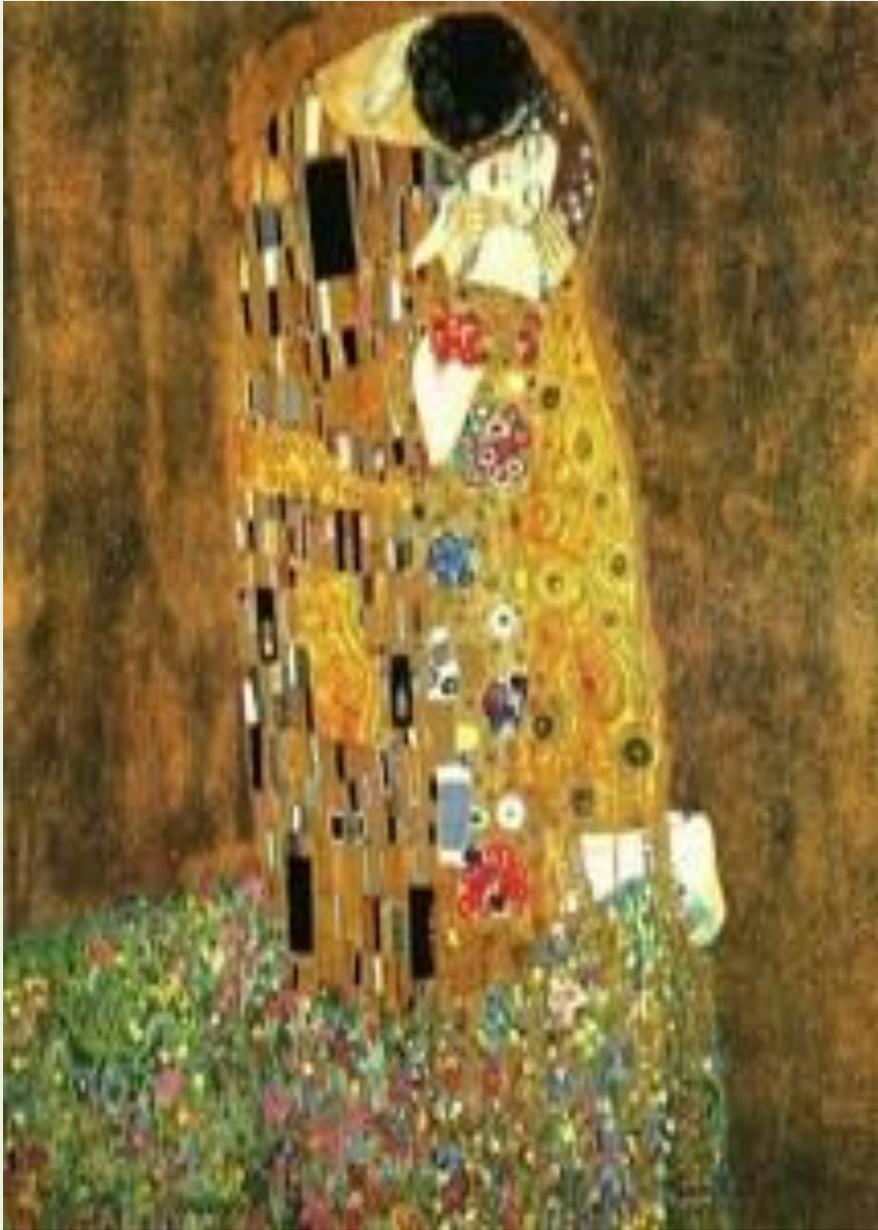


## Αρτ Νουβό

Με τον όρο Αρτ Νουβό εννοούμε το διεθνές καλλιτεχνικό κίνημα που αναπτύχθηκε στα τέλη του 19<sup>ου</sup> αιώνα μέχρι τις αρχές του 20<sup>ου</sup> αιώνα.

Ανάλογα με το γεωγραφικό τόπο στον οποίο εξελίχθηκε έλαβε διάφορες ονομασίες. Ως κίνημα το Αρτ Νουβό δε διέθετε μεγάλη ομοιογένεια , εκδηλώθηκε κυρίως στο χώρο της διακόσμησης και της αρχιτεκτονικής αγγίζοντας όμως και όλους τους τομείς της καλλιτεχνικής έκφρασης και επηρέασε μεταγενέστερες τάσεις στη μοντέρνα τέχνη,

Η ονομασία αρτ νουβό χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά από σύγχρονους κριτικούς τέχνης στο Βέλγιο. Βασικά γνωρίσματα του κινήματος είναι η επίδραση της μορφής, κυρίως για στοιχεία που αντλούνται από τη φύση καθώς και η στενή συσχέτιση με το κίνημα του συμβολισμού.



το φιλί του Κλιμτ

## Εξπρεσιονισμός

Ο όρος *εξπρεσιονισμός* (*expressionism*, από τον λατινικό όρο *expressio*, *-onis* δηλαδή *έκφραση*) αποδίδεται στον Τσέχο ιστορικό τέχνης Antonin Matějček το 1910, ο οποίος χρησιμοποίησε τον όρο αυτό περισσότερο για να δηλώσει μια τάση αντίθετη στον Ιμπρεσιονισμό.

Χαρακτηριστικά αναφέρει "...ένας *Εξπρεσιονιστής* επιθυμεί πάνω από όλα να εκφράσει τον εαυτό του". Αυτή η στάση του εξπρεσιονισμού ήταν ασφαλώς αντίθεση στις αξίες των ιμπρεσιονιστών, οι οποίοι επεδίωκαν μια αντικειμενική αναπαράσταση της πραγματικότητας.

Το ρεύμα του εξπρεσιονισμού αναπτύχθηκε κυρίως στη Γερμανία. Στην πραγματικότητα δεν υπήρξε ποτέ κάποια ενιαία οργανωμένη ομάδα καλλιτεχνών που να αυτοαποκαλούνταν Εξπρεσιονιστές αλλά περισσότερο μικρές ομάδες με κοινά χαρακτηριστικά και κυρίως οι ομάδες *Blaue Reiter* και *Die Brucke* με έδρα το Μόναχο και τη Δρέσδη αντίστοιχα. Οι εξπρεσιονιστές ζωγράφοι



επηρεάστηκαν από διάφορους προγενέστερους ζωγράφους, μεταξύ των οποίων ο Βαν Γκόγκ και ο Μουνκαλλά επίσης και από έργα της αφρικανικής τέχνης.

Θεωρείται πως οι εξπρεσιονιστές ήρθαν σε επαφή με το έργο των Φοβιστών στο Παρίσι. Τα δύο κινήματα διακρίνονται και από ένα κοινό χαρακτηριστικό στην τεχνική τους, συγκεκριμένα τη χρήση έντονων χρωμάτων και αντιθέσεων. Ωστόσο ενώ οι φοβιστές επεδίωκαν με αυτό το τρόπο να δημιουργήσουν όμορφες εικόνες, οι εξπρεσιονιστές στόχευαν στην πρόκληση βαθύτερων συναισθημάτων. Για τους Εξπρεσιονιστές, το χρώμα αποτελούσε ένα σημαντικό μέσο έκφρασης από μόνο του, χωρίς απαραίτητα την ανάγκη ενός αντικειμένου. Ο Καντισκου ήταν από τις ηγετικές μορφές του Εξπρεσιονισμού που στήριξαν αυτή τη θέση και οδήγησαν σταδιακά στη διαμόρφωση της σύγχρονης αφηρημένης τέχνης.

Πέρα από τη ζωγραφική, ο εξπρεσιονισμός θεωρείται πως μπορεί να παρατηρηθεί και σε άλλες μορφές της τέχνης. Στη λογοτεχνία, τα μυθιστορήματα του Φραντς Κάφκα συχνά χαρακτηρίζονται εξπρεσιονιστικά, ενώ και στο γερμανικό θέατρο υπήρξε ένα εξπρεσιονιστικό κίνημα στις αρχές του 20ου αιώνα καθοδηγούμενο κυρίως από τους Γκέοργκ Κάιζερ και Ερνστ Τόλερ .

Στη μουσική, οι Άρνολντ Σένμπεργκ, Άντον Βέμπερν και Άλμπαν Μπεργκ, συνέθεσαν έργα που επίσης χαρακτηρίζονται εξπρεσιονιστικά. Αυτό που διαχωρίζει τα έργα τους, σε σχέση με τη μουσική των σύγχρονών τους, όπως για παράδειγμα του Μωρίς Ραβέλ ή του γκόρ Στραβίνσκι, αποτελεί το γεγονός ότι ξέφυγαν από την παραδοσική τονική σύνθεση προσθέτοντας και μη-τονικά

στοιχεία. Χαρακτηριστική ίσως εξπρεσιονιστική μουσική σύνθεση αποτελεί η όπερα *Lulu* του Άλμπαν Μπεργκ.

Ιδιαίτερα σημαντική ήταν η επίδραση του εξπρεσιονιστικού κινήματος στον κινηματογράφο και ειδικότερα στον γερμανικό. Ως πρώτες εξπρεσιονιστικές ταινίες θεωρούνται τα Το Εργαστήριο του Δρ. Καλιγκάρι (*The Cabinet of Dr. Caligari*, 1920) και Νοσφεράτου, μια συμφωνία τρόμου 1922των σκηνοθετών Ρόμπερτ Βίνε και Φρήντριχ Βίλεμ Μουρνάου αντίστοιχα. Οι ταινίες του γερμανικού εξπρεσιονισμού γυρίστηκαν ως επί το πλείστον με πενιχρά μέσα και η θεματολογία τους απείχε κατά πολύ από τις ρομαντικές ταινίες του Χόλυγουντ ή τις ταινίες δράσης της εποχής.

Συχνά ο εξπρεσιονισμός διακρίνεται από μια συναισθηματική αγωνία, χαρακτηριστικά μάλιστα μπορούμε να πούμε πως ελάχιστα εξπρεσιονιστικά έργα έχουν χαρούμενη διάθεση.

Ο εξπρεσιονισμός επέδρασε σημαντικά στη διαμόρφωση μεταγενέστερων καλλιτεχνικών ρευμάτων και ειδικότερα του αφηρημένου εξπρεσιονισμού.

Βασικοί εκπρόσωποι του εξπρεσιονισμού

- Βασίλι Καντίνσκυ
- Έντβαρτ Μουνκ
- Όσκαρ Κοκόσκα
- Φραντς Μαρκ
- Έμιλ Νόλντε
- Έγκον Σίλε
- Χαΐμ Σουτίν



## Ντανταϊσμός

Ο Ντανταϊσμός ή Νταντά (*Dada*) ήταν ένα καλλιτεχνικό κίνημα αισθητικής αναρχίας που αναπτύχθηκε μετά τον Α Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο στις εικαστικές τέχνες καθώς και στη λογοτεχνία (κυρίως στην ποίηση), το θέατρο και την γραφιστική.

Μεταξύ άλλων, το κίνημα ήταν και μια διαμαρτυρία ενάντια στη βαρβαρότητα του πολέμου και αυτού που οι Ντανταϊστές πίστευαν ότι ήταν μια καταπιεστική διανοητική αγκύλωση, τόσο στην τέχνη όσο και στην καθημερινότητα. Ο Ντανταϊσμός χαρακτηρίζεται από εσκεμμένο παραλογισμό και απόρριψη των κυρίαρχων ιδανικών της τέχνης. Επηρέασε μεταγενέστερα κινήματα, κυρίως τον σουρεαλισμό, που ουσιαστικά ήταν η μετεξέλιξή του.

### Ντανταϊστές καλλιτέχνες

Γκιγιώμ Απολλιναίρ

Χανς Αρπ

Μαξ Ερνστ

Μπεατρίς Γουντ

Τριστάν Τζαρά

Εμυ Χενινγκς

Μαρσέλ Ντυσάν

Ραούλ Χάουσμμαν

Χανς Ρίχτερ

Φράνσις Πικάμπια  
Χούγκο Μπαλ



## Ροκοκό

Διαδέχθηκε το μπαρόκ και αναπτύχθηκε στη Γαλλία ως αποτέλεσμα μιας γενικής αντίδρασης στο αυστηρό ύφος της μπαρόκ αισθητικής.

Χαρακτηριστικά γνωρίσματα είναι η πολυτέλεια που δανείζεται από το μπαρόκ αλλά με ένα χαρακτήρα λιγότερο αυστηρό.

Αποσκοπεί στην αίσθηση της χαράς για τη ζωή και επίσης έχει ανάλαφρη και παιχνιδιάρικη διάθεση κυρίως λόγω των θεμάτων από τα οποία εμπνέονται οι καλλιτέχνες, κοχύλια, λουλούδια και πουλιά χρησιμοποιούνται παντού αλλά και καθημερινές σκηνές στα έργα τέχνης.

Η κομψότητα στις γραμμές και στις φόρμες που έχουν σαν αφετηρία την καμπύλη, οι κύκλοι, οι ελλείψεις και τα οβάλ σχήματα είναι ιδιαίτερα διαδεδομένα.

Τα Οριεντάλ στοιχεία που είναι εμπνευσμένα από την οθωμανική αρχιτεκτονική και την κινεζική παράδοση κι ο διάχυτος ρομαντισμός που είναι δάνειο από την γοθική τέχνη αλλά με πιο αισιόδοξη ματιά. Γνωστοί ζωγράφοι είναι Ο Αντουάν Βαττώ, ο Φρανσουά Μπουσσέ,, κι ο Ζαν Ονορέ Φραγκονάρ.



**Μορφοποιήθηκε:** Γραμματοσειρά:  
(Προεπιλεγμένη) Arial, 16 pt, Χρώμα  
γραμματοσειράς: Κείμενο 2

\* Για την εργασία αυτή χρησιμοποιήθηκαν εκτεταμένα το διαδίκτυο με σχετικές πηγές καθώς και βιβλία κι η εγκυκλοπαίδεια τέχνης.

Η Εργασία αυτή αδρά μόνο αγγίζει τα καλλιτεχνικά ρεύματα στη ζωγραφική και τις τέχνες.

Θα ακολουθήσει το σχετικό τέχνημα (κατασκευή lapbooks και αναπαράσταση ζωντανού κινούμενου πίνακα από τους μαθητές) στο Τρίτο τρίμηνο.

**Συμμετείχαν όλοι οι μαθητές του Β1 σε μικρές ομάδες συνεργασίας.**

ΑΓΓΟΥΡΑ ΔΗΜΗΤΡΑ

ΑΓΓΟΥΡΑ ΣΟΦΙΑ

ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ

ΓΟΥΡΑΛΕ ΕΛΕΝΗ



ΕΝΔΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΚΟΣΜΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ

ΜΑΝΔΑΝΑ ΕΛΕΝΗ

ΜΟΡΦΑΚΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

ΜΟΣΧΟΥ ΑΡΙΣΤΕΑ

ΜΠΑΜΠΙΤΣΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

ΠΑΠΑΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΣΤΕΡΓΙΟΣ

ΠΑΠΑΛΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΣΑΝΤΕ ΑΛΕΟ

ΧΑΤΖΟΥΔΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ